

Магія мікрофона визначила її професійну долю

Здавалося б, це було зовсім недавно... А проте – відбігло вже кілька десятиліть. На початку вісімдесятих минулого століття в редакцію районної газети «Зоря» була прийнята на роботу молода дівчина, дочка сільського господаря з с. Руди Краковецької Тадея Біловуса. У творчий колектив влилася відразу, без особливого притирання, бо Стефу у нас вже знали як учасницю літературного об'єднання «Промінь», яке діяло при редакції. Спочатку вона виконувала обов'язки коректора, привдялялася до щоденної газетярської «кухні». Марила сценою і довго не могла визначитися, який фах обрати – культурологічного напрямку чи журналістику. Й не дивно, адже мала від природи відповідні здібності і бажання творити. Та редакційна атмосфера таки переважила, і згодом вона стала студенткою факультету журналістики Львівського державного університету ім. Івана Франка.

То був дуже активний період репортерської діяльності, поєднуваний із заочним навчанням. Газета виходила тричі на тиждень по чотири сторінки формату А3. Робота була розпланована на кожен день. Нам доводилося бувати на різних виїзних заходах, багато писати, друкувати на механічній машинці, часом передруковувати, бо до лінотипного набору в друкарні приймалися тільки чіткі, без виправлень листки надрукованих дописів. Попри старанне вичитування зверстаних сторінок свіжих номерів газети, Стефа теж пропонувала до друку свої вірші, нариси, кореспонденції. Її талант зауважив наш редактор Леонід Пташкін. А тут ще й з'явилася вакансія кореспондента радіо, яке тоді було у штаті «Зорі». Попередній «радіст» Борис Короткий пішов на пенсію. Тож саме Стефанії Тадеївні було запропоновано цю відповідальну ділянку інформаційної сфери. Тим паче, що має творчі задатки, чіткий дикторський голос, зацікавлення.

І вона взялася. Хоча чекало на неї непросте випробування. У маленькій напівтемній кімнатці, яка називалася «студія», стояв предвічний «бабінний» магнітофон (в ті часи, мабуть, такого вже ніхто не мав) і звичайнісінький мікрофон. Оце і вся студія!

Однак на другому кінці дрогового радіо абонент не знав про ті «значні» технічні досягнення. Люди вслухалися до нового голосу Яворівщини, полюбили його і з нетерпінням чекали чергових виходів передач в ефір. Колеги ж стали по-дружньому називати кореспондента-дикторку «радіо-Стефа».

Щоб записати «живий» звук, тобто змонтувати передачу за безпосередньою участю інтерв'юєрів, треба було кликати їх в цю некомфортну кімнатку. Затиналася

плівка, відтворення не відповідало реальному... Але магія мікрофона щораз більше захоплювала Стефанію. Він став постійним супутником її життя, її професійною долею.

А позаяк такий стан студії не влаштував творчу натуру, бо прагнула ж готувати цікаві передачі, що неможливо без сучасного обладнання, то довелось докласти немало зусиль, аби кардинально змінити ситуацію. Вже незадовго кореспондент радіо виходила на редакційні завдання з переносним магнітофоном. Стараннями і наполегливістю Стефанії Тадеївни студія перебралася в інше приміщення і поступово набувала нового вигляду, оновлювалася техніка, відтак змінювався формат передач. Для цього треба було поєднувати творчу діяльність з організаційно-технічною. Згодом на допомогу прийшов чоловік Святослав Різник, потенціал якого багатий і краєзнавчими, і технічними знаннями, і режисерським баченням формування радіовипусків, адже закінчив Київський національний університет культури і мистецтв.

А проблем завжди було чимало. Так у життєвій круговерті минали роки, набувався досвід. Із здобуттям незалежності України колишній відділ радіомовлення редакції районної газети «Зоря» став окремою структурою з назвою «редакція Яворівського радіомовлення»... І всі дружно заповзялися до проведення великої інформаційної, просвітницької, виховної роботи. Відродження народних традицій, вихід з підпілля греко-католицької церкви, повернення з небуття імен героїв ОУН-УПА, подвижників української культури та літератури, відкриття білих плям нашої історії... – багатогранна тематика нового віль-

ного життя наповнювала ефірний простір, а слухачі часто телефонували в редакцію з вдячністю за цікаві передачі.

Та не лише журналістськими справами жила Стефанія Тадеївна. Свій потяг до культури вона задовольняла участю у численних заходах районного рівня, у яких була прекрасною ведучою, конференсье. Часто сама писала сценарії різноманітних свят, ювілеїв, пам'ятних урочистостей.

Оглядаючись на пройдений шлях, видається, ніби то була мандрівка, сповнена цікавих подій, зустрічей і пригод. Та не зовсім так. Для нашого покоління це була ціла епоха з успіхами, невдачами, проблемами і досягненнями. І хоча нині дрогове радіо як і друковані ЗМІ, на жаль, через об'єктивні і суб'єктивні причини стають абутком вчорашнього дня, та журналісти були активними учасниками цієї історичної віхи суспільно-культурного, політичного життя перших десятиріч становлення незалежності України. Участь у цих процесах районних ЗМІ, у тому числі і редакції радіомовлення, кілька десятиліть беззмінно очолюваної Стефанією Різник, – надзвичайно вагома.

І не без причини я пройшовся спогадами далекої і близької минувшини. Бо у перші травневі дні до яворівської оселі Стефанії Тадеївни Різник завітав її ювілей. Тож нехай наповнюється вона світлом Господнього Воскресіння, злагодою і любов'ю.

Побажаймо ювілярці міцного здоров'я, добробуту та многа літа!

Володимир ДАЦКО,
головний редактор часопису «Яворівщина»

На світлині: зліва-направо – журналісти Борис Короткий, Петро Іванець, Віра Висоцька, Стефанія Різник і Володимир Дацко. Яворів, 5 травня 1986 р.